

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Pace grădiniței cuvântului Meu! Amin. Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea lui Verginica. Mă fac cuvânt și vin cu norii, și cu Verginica vin.

Intru cu tine, Verginico, intru în cartea ta, că tu vii pe cărarea ta în grădină, și ai cărare și ai carte și te faci carte pe pământ așa cum și Eu Mă fac cuvânt și carte a cuvântului Meu. Azi e zi de sfânt Ioan. Azi venim la Israel cu Ioan, nașul Meu de botez, și iar serbăm zi cerească cu Israel. Trecem iar din carte în carte și însemnăm în cărți, Verginico, căci cărțile acestea sunt cele proorocite în cuvântul Scripturii, care spune: *«Și cărțile au fost deschise, și o altă carte a fost deschisă»*, Cartea Vieții, Verginico; toate cărțile cuvântului lui Dumnezeu, toate, din toate vremurile, și cu ele, Cartea Vieții, tată.

Oare știe Israel ce este Cartea Vieții, Verginico? Scris este: *«Cine nu va fi aflat scris în Cartea Vieții, va fi aruncat în foc»*. Să lucrăm, tată, că sunt multe de învățat peste Israel și peste noroadă, și cărțile toate se vor întocmi până ce toate se vor împlini, și toate cerurile și toți cei ce locuiesc într-însele se vor bucura, că scris este în Scripturi: *«Bucurați-vă, voi, ceruri, și cei ce locuiți într-însele!»*. Amin.

– O, Cuvinte dulce, o, Domnul meu, bucuria mea se împlinește, că a venit vremea poporului meu, Doamne, și iată, rămășița poporului meu naște popor. O, mulți au trecut pe lângă râul acesta de cuvânt, mulți în vremea celor patruzeci de ani, dar cei de azi ai poporului meu fac voia Ta, Doamne, căci rămășița mereu s-a ales din grămadă în toate vremile, Doamne. Așa se va sorta și din biserica cea de azi care nu mai umblă în căile Domnului, și rămășița ei cea bună, cea cu rod viu se va adăuga poporului Tău și al meu și îl vom hrăni, Doamne, pe poporul lui Israel, cel care este și cel care se va naște din nunta Ta cu mireasa Ta, cu poporul meu, Doamne, că Ți-am născut mireasă, și în dureri Ți-am născut-o, ca să ai Tu bucurie, Tu și mireasa Ta, așa cum ai spus Tu: *«Calul alb și călărețul lui»*. Tu ești cuvânt peste Israel. Naște, Doamne, naște fii din cuvântul Tău, naște-i pe toți cei pe care-i ai să-i naști! Însămânțează-i în Tine și îi naște ca să fie ei poporul Tău! Însămânțează-Te în ei cu cuvântul Tău, în cei pe care-i ai să-i naști, pe care-i ai de la Tatăl să-i naști și să-i ai și să împărățești în ei, Doamne, Împărat din Împărat, Domn adevărat, Cuvinte dulce!

O, poporul meu, mi-e dor să-ți grăiesc, că te-ai făcut nuntă de veac nou peste pământ. Albește-te, fiule, că acum vezi de ce mereu îți spuneam să fii cuminte, să fii credincios, să fii frumos și deștept și sfânt să fii. Să nu te sfiești să-ți spui sfânt, căci creștinii așa se numesc prin Hristos, Sfântul lui Dumnezeu Tatăl, Care intră și sfințește trupul și sufletul creștinului. Ai văzut că ți-am spus prin fiii grădiniței mele ca să-ți arate ei taina și talmăcirea ei, taina Sfintelor, fiule, taina sfintei Liturghii, pe care n-o înțelegeai, că n-avea până acum cine să-ți spună ca să înțelegi ce este ea. Am trimis pe cel ales, din grădină, ca să ți se arate toate câte sunt ascunse în taina sfintei Liturghii, ca să știi cum să stai în fața împărăției lui Dumnezeu, în fața tronului lui Dumnezeu, căci altarul pe care Mielul lui Dumnezeu Se așează spre hrană creștinului, e tronul lui Dumnezeu, fiule scump. Să nu uiți talmăcirea care ți s-a pus în inimă și în minte. Să nu mai uiți, și să iubești împărăția lui Dumnezeu, care stă pe tronul ei înaintea ta, în taina sfintei Liturghii. Cei ce merg la biserică, cei din lume care intră în biserici, se duc din obicei la biserică, și nu știe omul din lume ce este sfânta Liturghie, și de aceea nu stă ca înaintea lui Dumnezeu. Cei din lume se găsesc, se vopsesc, se cioplesc, se trufesc, se împăunează cu haine moi, se parfumează, se înzorzonească cu podoabe de aur, cu ciucuri, cu pietre scumpe, și așa se duc, zic ei, la biserică. O, nu știe omul din lume ce înseamnă biserică. Ei zic că biserica e cea de

zid; așa știi ei. Dar cu tine iese Domnul biserică adevărată pe pământ, căci biserică înseamnă fii ai lui Dumnezeu adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute și iertate prin pocăință.

Ieșim, Ierusalime, ieșim biserică adevărată ca să vadă lumea ce este biserică. Coboară Domnul în tine trup și cuvânt ca să Se arate lumii cu tine biserică a Sa adevărată și nu vopsită și nu mormânt vărui și zugrăvit pe deasupra așa cum face omul de două mii de ani. Biserica lui Hristos poate să fie și pe munte, și în codru, și pe câmp, și pe maluri de ape, și sub acoperământ de vreme rea, dar să fie biserică, să fie fiii ei în jurul Mielului Cel tainic, Care Se dă fiilor ei. Locașurile care te primesc pe tine, poporul meu care mergi să vestești cuvântul lui Dumnezeu, acelea sunt biserică atâta timp cât tu poposești în ele. Biserica e altceva decât înțelege omul care nu știe ce trebuie să știe. De unde să știe? Cine să-i spună? Preoții lumii se ascund sub perdea, și omul de dincolo de perdea nu știe ce face preotul. Nu simte omul pe Dumnezeu stând pe mâna preotului. Nu vede omul pe Dumnezeu, nu vede nimic, nu știe nimic, și omul piere din lipsă de înțelepciune.

Mergi, Ierusalime, mergi din loc în loc și te vestește biserică a lui Iisus Hristos, Mielul Cel tainic, Care Se dă ție spre hrană. Mergi, Ierusalime, în mijlocul mulțimilor și mulți lupi se vor face miei, că iată, lupii pasc cuvântul meu la un loc cu miei și cu mioarele Domnului, pasc cuvântul lui Dumnezeu și se înțeleptesc, și mulți vor cerceta cu de-amănuntul taina ta cu Domnul și mulți vor înțelege, și știința Domnului va crește în oameni și mulți se vor face miei și vor lua în ei legea sfințeniei, iar cei fără de lege nu vor pricepe încă. Dar tu mergi, mergi, Ierusalime, că-ți voi scoate în cale asini și cămile și cai, și te vor purta spre mulțimi și multe mulțimi vor învia și vor prinde nădejde și se vor mângâia cu Dumnezeul tău Cel adevărat, popor adevărat al Domnului tău.

Iar Tu, Doamne, să ridici bărbați tari, asini și cămile și cai și paturi și căruțe și corăbii ca să Te porți cu poporul Tău peste pământ și să vină pământul să Te vadă cu poporul Tău, că Tu ești cuvânt în poporul Tău, o, Cuvinte dulce, o, Domnul meu și al poporului meu! Amin.

– Verginico, o, cuvântul Meu cel dulce! Verginico, duh dulce, duh din Duhul Meu, duh în Duhul Meu, locaș în locașul Meu! Verginico, tu ești cer, și în tine locuiește poporul tău, așa cum scrie în Scripturi despre ceruri și despre cei ce locuiesc într-însele. Bucură-te, tată, bucură-te! A venit vremea bucuriei, a venit învierea, a venit nașterea din nou a lumii, că iată, Eu din nou vin pe pământ cuvânt dulce de naștere și de înviere, Verginico. O, tu ești rădăcina, iar poporul tău sunt ramurile, tată. Învață-l pe Israel să se scrie mereu în Cartea Vieții și să înțeleagă ce înseamnă Cartea Vieții, și să creadă că Eu sunt Cuvântul Care Se naște în mijlocul lui. Să nu facă și fiii lui Israel cum fac cei necredincioși care zic că nu este Dumnezeu acest cuvânt al Meu. O, dacă nu sunt Eu acest cuvânt, atunci ce este acest cuvânt? Așa l-aș întreba pe cel ce se dă el și care lovește piciorul calului ca să cadă călărețul, lovește picioarele creștinului care stă înaintea cuvântului Meu ca să mănânce cuvânt, lovește ca să cadă din picioare cel ce stă înaintea Mea crezând că Eu sunt. Și dacă nu sunt Eu acest cuvânt, atunci ce este acest cuvânt? O, acela nu știe ce înseamnă Cuvântul, acela e om nebun, de șapte ori nebun, și scris este în Scripturi: «Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu».

O, Dumnezeu este cuvânt. Asta e măsura și statura și ființa lui Dumnezeu în măsura credinței omului care crede cuvântul lui Dumnezeu, căci cel ce crede cuvântul lui Dumnezeu, crede că Se face trup Cuvântul, cuvânt și trup în mijlocul bisericii. De aceea se zice la Liturghie: «Să luăm aminte, că Sfintele se dau sfinților», nu nebunilor, nu porcilor, nu celor ce nu cred că Domnul este cuvânt, și prin cuvânt Se face trup spre hrana bisericii, iar cel ce nu mănâncă Trupul Meu, nu are viață în el, nu este cel ce nu Mă are pe Mine în el ca să-Mi fie Mie biserică. Acela este nebun și orb, și își zice: „Nu este Dumnezeu”. Chiar și din cei ce au fost fii, și fii din fiii poporului Meu, pe ici pe colo se zărește câte unul care s-a făcut nebun și care zice: „Nu este Dumnezeu”, și se duce în lume și se desparte de cuvântul vieții, pentru plăcerile

lui, pentru părerile lui, pentru ca să se dea oamenilor și nu lui Dumnezeu, și aceia ajung de râs oamenilor și își smulg numele din Cartea Vieții și se fac loruși dumnezei, și pe Mine nu Mă lasă să domnesc peste ei. Dar în Scripturi scrie un cuvânt rostit de Mine care zice așa: *«Pe cei ce nu M-au voit să domnesc peste ei, luați-i și aruncați-i spre tăiere și spre foc»*.

Omul îngâmfat nu primește nici pe Dumnezeu să fie mai mare ca el, dară pe solul lui Dumnezeu! O, și Eu mereu am fost în sol, că Eu sunt acoperit, fiindcă slava Mea e prea mare ca s-o poată omul vedea și să mai rămână cu trupul viu.

Iată, Verginico, se împlinesc toate câte am vestit Eu prin gurița ta dinăuntrul tău, tată. Uită-te și vezi, și să vadă poporul tău, și să vadă cei ruși și dezrădăcinați din poporul tău că am fost adevărat când Mă făceam cuvânt dinăuntrul tău înaintea lui Israel. Cei dezrădăcinați, cei ruși, cei smulși, cei morți cu credința să știe de cine au fugit, din cine s-au smuls. Eu, pentru cei necredincioși și dezrădăcinați acum, spuneam mereu când vorbeam din tine, spuneam așa: *«Nu acest trup sunt Eu; aceasta este o trâmbiță. Eu sunt Cel ce suflu în trâmbiță, nu acest trup sunt Eu»*. O, mereu spuneam așa pentru cel ce nu credea cuvântul Meu ca să-l îplinească și să se facă sfânt, care primește pe cele sfinte, pe Cel sfânt. Creștinul cel sfânt zice cu smerenie: „*Unul e sfânt, Unul, Domnul Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl*“, dar cel ce nu iubește sfințenia, acela zice că nu este Dumnezeu, ca să nu se mai simtă pus la sfințenie.

O, Verginico, se împlinesc toate cuvintele Mele rostite de Mine din tine, tată, nuntă de veac nou pe pământ, cer nou și pământ nou în poporul tău, veste peste pământ, Evanghelie vestită de la o margine la alta ca să vin apoi văzut, Verginico; Evanghelie vestită, semnul Fiului Omului, Cuvântul, semn înaintea venirii Mele, crucea Mea, viața Mea în creștin, poporul Meu, crucea Mea cea ușor de dus din loc în loc. Și Îmi voi arăta tot mai mult slava Mea și a cuvântului Meu cu poporul Meu, și se vor plânge toate neamurile pământului văzând pe Fiul Omului venind cu norii cerului cu putere și cu slavă multă, că iată, Eu trimit pe îngerii Mei cu poporul Meu, cu sunet mare de trâmbiță și voi aduna la trâmbița Mea pe cei aleși ai Mei din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la celelalte margini, precum am spus Eu prin Scripturi. Iată, *«propovăduirea crucii, a Evangheliei, este nebunie pentru cei nebuni, dar pentru cei mântuiți este puterea lui Dumnezeu»*, după cum este scris. Se împlinește nunta de veac nou, nunta Fiului de Împărat, și cei sfinți se vor sfinți încă și se vor albi și se vor lămurii, iar cei înțelepți vor fi ca stelele cerului. Amin. Iar tu, Verginico, trâmbița Mea cea de apoi, să te bucuri, tată, că toate cele vestite de Mine din tine se împlinesc, și poporul Meu născut din tine naște fii pentru Dumnezeu, căci cuvântul Meu din mijlocul lui naște, naște fii. Cel ce Se naște cuvânt în ieslea Sa, naște fii, și cei născuți se vor scrie în Cartea Vieții, iar poporul cel dezrădăcinat din tine – că tu ești rădăcina – poporul cel ce s-a smuls să știe și să audă că pentru orice cuvânt spus în deșert, Eu, Domnul, îi voi cere socoteală. Eu, Cel ce am stat cuvânt în Israel, voi sta cu cuvântul acesta față în față cu cei dezrădăcinați din rădăcină, din tine, Verginico, și din fiii tăi. Tu ești rădăcina, și fiii de azi ai tăi sunt ramurile, tată, ramurile tale, Verginico, și *«ramurile cresc și dau peste ziduri»*, precum scrie în Scripturi.

Trecem în cartea Mea, că avem serbare de sfânt Ioan și iar vom pune masă de cuvânt în Israel. Amin.

Ierusalime, vin la tine, vin cu sfinții. Amin. Deschideți cărțile, fii ai ieslei cuvântului Meu, că Mă fac cuvânt în carte. Stați cu cartea deschisă înaintea Mea, voi, cei ce deschideți Domnului ca să intre. Amin.

E vreme de nuntă cerească pe pământ cu Mine și cu tine, Ierusalime mireasă. Pace ție! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pune masă de cuvânt în tine, și la masă cu tine sunt sfinții veniți cu Mine, fiule Ierusalime. Vin la nuntă sfinții, fiule, că zilele nunții se țin lanț și trec peste timp și trec peste veac și intră în veacul cel fără de timp nunta Fiului lui Dumnezeu pe pământ și în cer; pe

pământ cu sfinții ca și în cer, și în cer cu tine ca și pe pământ, poporul mireasă. Dar iată ce-ți spun: să nu te încânți în bucurie omenească, în bucuria omului. Să nu te încerci cu bucuria ta cu bucuria Mea, că scris este în Scripturi: *«Nimănui nu voi da slava Mea»*. Așa și tu să împlinești acest cuvânt, și nimănui să nu dai slava Mea, și s-o lași în tine, că e a ta. Eu ție ți-am dat-o cu Mine cu tot, și omul nu Mă primește în el cum M-ai primit tu. Slava Mea este cuvântul Meu care prinde viață în trupul omului, căci trupul nu folosește la nimic dacă nu este templul slavei Duhului lui Dumnezeu. Să nu te pierzi în bucuria omului, fiule al slavei Mele. Să nu-ți dai omului slava ta, să nu-l lași pe om să calce peste slava Mea din tine, și tu să fii cuvânt înaintea oamenilor, și nu oamenii să fie cuvânt înaintea ta, căci tu ai slava cuvântului Meu care te învață, care te însuflă. Să nu te faci nepăsător în statura ta înaintea Mea. Să nu te lași furat de bucurii văzute, de bucuria oamenilor care se pleacă la trecerea Mea cu tine prin mijlocul lumii, că Eu așa am spus apostolilor Mei: *«Nu vă bucurați că vi se pleacă duhurile lumii, ci bucurați-vă că numele vostru este scris în ceruri, în Cartea Vieții»*.

Voi, fii ai grădiniței Mele, fiți cei mai atenți; atenți peste voi și atenți peste Israel și peste inima celor tineri și a celor vârstnici din popor, că poporul dă să prindă bucurie pământească și să piardă taina bucuriei, că bucuria e taină mare, iar izvorul ei se varsă în el însuși, nu se risipește în lături. Să asculte Israel de voi, cei ce înțelegeți taina bucuriei sfinte, și să-l învățați pe Israel să rămână acasă. Și dacă merge cu voi spre vestire, să aibă casa cu el, tată, să nu intre în altă casă, în altă bucurie, sub alt adăpost, că Eu n-am unde să-Mi plec capul pe pământ. Plecarea capului Meu este numai în biserică, numai în casa Mea. În poporul Meu e odihna Mea, nu în altă casă. Să nu-și piardă Israel casa și statura. Să se bucure că Mă scriu cu el în carte în cer și pe pământ, nu să se bucure că se pleacă înaintea lui toate și toți. Slava lui Israel e slava Mea, și înaintea puterii Mele se pleacă totul, că e putere puterea Mea care împlinește cuvântul Meu și venirea Mea. Amin.

Trec din carte în carte ca să Mă scriu în toate cu voi; ba chiar și în cartea vremii omului Mă scriu cu voi, ca să se uite vremea aceasta la vremile din urmă, iar vremile din urmă la vremea aceasta și iarăși să fie ceea ce a mai fost, și să fie cele ce au fost proorocite pentru vremea aceasta de apoi.

Israel să rămână acasă, și dacă merge cu voi spre vestire să aibă casa cu el, tată, să nu intre în altă casă, în altă bucurie, sub alt adăpost, sub alt cuvânt. Casa ta sunt Eu, Israele. Rămâi în Mine, tată. Și dacă mergi spre vestire să ai casa cu tine și să stai în casă, să stai în Mine și să nu te încânți de bucuria omului, de cuvântul omului, și să nu primești slavă de la oameni. Oamenii îți dau slavă, dar tu să nu voiești așa, că Eu sunt slava ta, și să nu-ți trebuiască altă slavă, altă bucurie. Să nu pierzi duhul rugăciunii, să nu pierzi pe cale sfințenia, tată. Să nu pierzi duhul curățeniei, fiule. Să nu cazi în nepăsare, în neveghere, și să ai sub picioarele tale calea Mea, și să treci pe deasupra drumului și a apelor cele mari și tulburi ale lumii și mereu să zici: *«Tată, iartă-mă și nu mă lăsa dus în ispită, nu mă lăsa scos din Tine și din Fiul Tău și din Duhul Tău Cel Sfânt, și mă izbăvește, Tată, de cel rău, care-mi face semn de peste tot și care-mi iese în cale ca să mă strămute din casă, din Tine, Doamne, că pe calea oamenilor sunt numai lupi, și mieii nu-și au casă în mijlocul lupilor»*.

O, Israele, mieii și mioarele nu-și au cale pe calea oamenilor cu cale plină de lupi, cale cu oameni și cu lupi. Mieii și mioarele își au staulul lor, și ei sunt păziți de ciobani și stau sub pază departe de calea cea largă, iar când Eu trimit vestitori dintre ai Mei, Eu merg cu ei și îi apăr din pășune în pășune ca ciobanul care trece cu turma din munte-n vale și din vale în munte după cum îl mână vremea și hrana și apa.

Am coborât în carte cuvânt, ca să te învăț să stai în casă, poporul Meu, și să ai casa cu tine pe unde mergi în numele Meu. Tu nicăieri să nu mergi decât acolo unde mergi în numele Meu, și numai trimișii să meargă, și fiecare să-și cunoască locul și lucrul și statura în trupul bisericii, în trupul Meu, măi Israele.

Trec din carte în carte, trec cu sfinții și cu serbare de sfinți, și sfinții stau cu tine la masa cuvântului Meu care se așterne în tine. Sunt cu Ioan, nașul Meu de botez, care boteza cu botezul pocăinței și cu apă, care vestea că după el vine Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc. O, fericiți cei botezați de Mine cu Duhul Sfânt, că aceia nu vor fi botezați în botezul cu foc. Cei botezați în Duhul Sfânt, sunt sfinții Mei, sunt fiii Mei cei ocrotiți și fericiți, iar cei botezați cu foc, sunt cei ce vor suferi dureri și foc spre mântuire, sunt cei ce nu știu care este drumul mântuirii, sunt cei care nu știu ce este adevărul ca să-l urmeze, și aceia vor fi mântuiți ca prin foc, prin dureri și suferințe, căci cel ce suferă o isprăvește cu păcatul și vine spre mântuire. Dar cel mai greu va fi pentru cei ce știu calea și nu merg pe ea, că aceia știu, și fac păcat voit împotriva mântuirii lor, al cărei drum îl cunosc și nu-l străbat.

Ioan Botezătorul este și acum, căci este viu, și este în cuvântul Meu, în venirea Mea, căci duhurile sfinților sunt în venirea Mea, în cuvântul Meu sunt. O, poporul Meu cel înaintemergător, duhul lui Ioan Botezătorul se odihnește peste tine, și tu strigi prin Mine. Duhul Meu strigă din tine peste oameni: «*Gătiți calea Domnului! Drepte faceți-I cărările Lui!*». Duhul lui Ioan se revarsă din Mine peste tine, Ierusalime, iar tu ești vestirea Mea cea pentru venirea Mea. Duhul Meu strigă din Ioan, iar Ioan este în Mine și grăiește peste tine, Ierusalime, cărarea Mea. Amin.

– *O, eu sunt glasul celui ce strigă în pustie ca să se facă drepte căile cele strâmbe, că vine Domnul, vine mereu Domnul, și cărările sunt strâmbe înaintea Celui Drept, Care vine mereu. Eu sunt glasul lui Dumnezeu. Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii și le ridică de peste cei ce se botează cu botezul cel de la mine, cu botezul pocăinței și cu apă. Pocăința și apa curăță păcatele, și botezul cel de la mine mărturisea înaintea Mielului lui Dumnezeu pe cei ce se făceau credincioși și curățiți prin pocăință și prin apă, căci omul prin pocăință primește de la Dumnezeu putere să se facă fiu lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu prin botezul credinței și al pocăinței. Iată Mielul lui Dumnezeu, Care Se face cuvânt de naștere din nou a lumii. De două mii de ani botează Domnul cu Duhul Sfânt pe cei credincioși. De două mii de ani stă Domnul cu lopata în mână ca să-Și curețe aria și să-Și adune grâul în hambare și pleava grâului s-o pună în foc la botezul cel cu foc.*

O, Doamne, Mielule tainic al Tatălui, eu am durere pentru cel ce a purtat lucrarea mea în zilele acestea, lucrarea de vestire și de pregătire a cărării Tale, a bisericii Tale în care Te-ai întors ca să fii cu oamenii. Eu m-am lăsat spre tăierea capului ca să-Ți dau Ție creștere înaintea oamenilor, și Te vesteam că ești adevărat și că vii în urma mea, în urma vestirii mele care Te vestea că vii. Dar cel ce Te-a vestit azi că vii, s-a temut de Irod și de Caiafa și Te-a închis în temniță, Doamne. Eu am murit tăiat în temniță pentru ca să vii Tu și să crești Tu, dar cel de azi care Ți-a deschis calea Te-a băgat pe Tine în temniță după ce Te-a vestit că vii. A ținut la capul lui, nu la capul Tău. S-a crezut cap al bisericii Tale și s-a rușinat pentru capul lui, iar pe Tine, Cuvântul Care vii, Te-a numit hulă împotriva Duhului Sfânt. N-a făcut ca mine să se micșoreze el și să crești Tu, Cuvântule al vieții veșnice. N-a avut milă de oameni așa cum am avut eu, că eu de aceea am murit, pentru mila de om am murit. Mi-a fost milă de Irod și i-am spus să lase păcatul și moartea și să ia ce este bine, și Irod n-a fost atent, și a fost înșelat de femeie dacă n-a fost atent, și și-a pierdut viața, căci femeia care stătea păcat pe brațele lui, i-a dat plata păcatului. Mi-a fost milă de Irod, și am voit să-l luminez cu lumina Ta, Doamne, iar femeia care l-a omorât pe el, m-a omorât și pe mine, cel ce Te vesteam Mântuitor al păcătoșilor pocăiți. Dar ai crescut Tu, că tot omul a aflat de ce am murit eu, cel ce Te vesteam pe Tine că vii. Eu am scăzut, și Tu ai crescut și ești și crești de atunci și până azi și până mâine și până în veci. Dar cel de azi, Ioan cel de azi, Ioan cel mic, n-a făcut ca mine ca să crești Tu, și el să scadă. Dar ai făcut Tu ce n-a făcut el, căci el a scăzut, și Tu ai crescut, după cuvântul profețit de el înaintea arhierilor, că el așa a spus, și este scris în carte cuvântul profeției lui și așa a spus: «Eu nu pot să opresc izvorul lui Dumnezeu, pentru că el va curge și fără mine lângă el», și iată, izvorul

curge, după cuvântul lui. El a scăzut, și Tu ai crescut, dar el nu mai vrea să știe așa, și se rușinează cu izvorul Tău și cu creșterea Ta, și crede că el este mare și că Tu nu ești în acest izvor. Se crede al Tău în timp ce izvorul Tău a fost numit de el hulă peste Duhul Sfânt. O, el nu mai are minte, Doamne, iar omul fără minte greșeste. El nu mai știe să vorbească așa cum vorbea din Tine când ținea urma oilor Tale, când era al Tău și cu Tine.

Dar eu am durere pentru cel ce a purtat lucrarea mea de vestitor în zilele acestea. Eu Te știu bun și mare, și Tu ești Cel ce ai putere să ierți păcatele. Nu e vina lui, Doamne. E vina necredincioșilor, dar nu sunt mulți necredincioși; sunt puțini, și dau să pară mulți, dar nu sunt mulți. Adu-Ți aminte că el a împlinit cuvântul Tău în vremea ascultării lui, și șterge din dreptul numelui lui pe cele rele din vremea necredinței lui și scoală-l pe picioarele lui și rușinează-i pe cei necredincioși. Dă-i înapoi picioarele lui, că el nu mai stă pe picioarele lui. Dă-i înapoi mintea și inima cea dintâi, cea de carne, dragostea cea dintâi când Te primea pe Tine cuvânt, căci toți cei care au lovit în credința lui, vor cere moartea peste ei, și ea nu va veni până ce nu vor plăti cel din urmă bănuț. Adu-Ți aminte că prin credința lui ai pus pe piatră pietricica cea albă și cu ochi mulți, pe care este scris numele Tău peste pământ. Adu-Ți aminte că prin credința lui s-a așezat din nou în biserică tronul Tău, împărăția Ta cea adevărată, viața Ta în fiii bisericii Tale, trupul și cuvântul Tău pe jertfelnic viu și curat și sfânt și neîntinat. Adu-Ți aminte de cel mic, de Ioan cel mic, că eu mă rog în Tine pentru ca să-i dai nădejde vie și pocăință și Duh Sfânt după adevăr, că el nu Te mai are. Întoarce-Te în el, Tu, Cel ce faci din uscat verde. Suflă, Doamne, și la suflarea Ta să se trezească din somn cel ce doarme în nepăsare. A venit vremea nunții pe care el a proorocit-o, și care este scrisă în cartea Ta de azi, în cuvântul lui cel de atunci de când Ți-a pus pietricica Ta pe piatră. A venit nunta României, cea profețită de el, nuntă de veac nou, Tabor coborât peste pământ, și el doarme sub smochin. Scoală-Te Tu în el, și el se va scula ca să fie cu Tine, că vin împlinirile toate, și să nu-i plătești cu plată de fricos. Dă-i pâine și vin, dă-i iar pâine și vin, că de mult n-a mâncat, și a murit de nemâncat, că n-are ce mânca, Doamne, că preoții lumii sunt de lemn, după cum a fost cuvântul Tău spus în vremea aceasta. Potirele și vasele lor sunt de aur, și ei sunt de lemn, și ei zic că e mai mare aurul din templu decât templul. Dar în poporul Tău ai potire de lemn și preoți de aur, căci templul sfințește lemnul, și lemnul este aur în mâna preotului de aur. Scris este în Scripturi: «Un slujitor adevărat este vas de aur, de trebuință stăpânului, și curățit de toate celelalte vase».

O, Ierusalime, iată Mielul lui Dumnezeu, Care va spăla pe cel vestitor de azi, și el se va vesti al Domnului. Mi-am răcorit duhul în tine, Ierusalime, și m-am șters de lacrimi, că am rostit cuvânt de înviere peste cel ce doarme, peste Ioan cel de azi.

Scoală-te, tu, cel de azi, care ai purtat lucrarea mea de înaintemergător al Domnului! Scoală-te, căci eu sunt prooroc, și încă ce prooroc sunt! Mai mare prooroc ca mine n-a fost până la mine. Ție îți zic: scoală-te! Amin.

– O, Ioan, nașul Meu de botez, tu, cel ce ai mărturisit despre Lumină, care M-ai vestit că voi fi Mielul Cel înjunghiat! Eu am luat aminte la cuvântul tău și voi împlini proorocia ta, că ești plin de iubire și de duh de înviere.

O, Ierusalime, o, fii ai grădiniței Mele, iată de ce am arătat Eu la voi dis-de-dimineată arătare cerească. Vi l-am arătat pe cel ce doarme, pe arhiereul care a fost cu voi al Meu, vi l-am arătat pe măsură mică. El are două măsuri, are doi metri, și Eu vi l-am arătat de o măsură și încă jumătate de măsură, vi l-am arătat mic, și nu știți ce este aceasta. El a fost micșorat, și Eu am crescut și cresc, că Eu sunt Cel ce sunt și sub om nu stau, sub obroc nu stau, și luminez și cresc cu lumina și cu cuvântul.

O, scoală-te și te așează la crescut, tu, cel ce ai fost micșorat de necredința ta care te-a înjumătățit, dar scris este în Scripturi: «Trestia frântă nu o voi zdrobi, și feștila care fumegă nu o voi stinge». Zadarnic dai să fugi, că ești scris în carte și cu mâna ta te-ai scris, și ceea ce ai făcut,

făcut rămâne, și din piatra cea pusă de tine pe stâncă țâșnește și azi izvorul râului vieții pe care l-ai proorocit tu cu gurița ta că va adăpa pe mulți. O, n-ai unde să te ascunzi. Eu peste tot sunt după tine și Mă zbat să-Mi fac intrare în tine. A început nunta Mea cu mireasa Mea, cu poporul Meu mireasă luată din români, și România se scoală nuntașă la nuntă, și Taborul vestit de tine peste România s-a făcut munte de cuvânt, și muntele templului Meu stă deasupra munților și toate popoarele beau cuvânt sfânt, Duh Sfânt, și iau din legea Mea cea sfântă. Amin.

O, fii ai nunții Mele, trup al miresei Mele, fiilor, mireasa Mea! Nuntiți, fiilor, din loc în loc, că zarva nunții Mele cu voi va scula morții din morminte, și ei vor mărturisi adevărul Meu în cuvântul Meu, și va scula și pe cei ce dorm, și ei vor intra la nuntă, și Eu Mă voi încinge și voi așeza masa Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

Și din nou vin în cartea ta, Verginico, trâmbiță cu sunet dulce din care Eu am trâmbițat pentru venirea Mea cea de a doua. O, tu Mă aștepti să intru iar cu tine în cartea ta, și intru și cu Ioan. Intrăm și lucrăm ca să terminăm lucrul acestei zile și să Ne odihnim de lucrul zilei de azi, dar ziua de azi e și sărbătoare e și durere. Azi trăim amintirea zilei de sfântul Ioan cea de acum cinci ani, Verginico. Mă uit în urmă cu tine, și cu Ioan Mă uit, și Mă uit cu fiii grădinii și îl văd pe arhiereul Meu cel de azi, aici în grădină cu fiii. Venise pentru ziua de Bobotează și a slujit împreună cu cei unși din grădină slujbă de Bobotează, și a doua zi, cum a fost ziua de azi, a slujit slujbă de sfânt Ioan liturghisind jertfă de laudă, în grădină cu fiii Mei cei unși, și l-am sărbătorit ca pe un înaintemergător al Meu și l-am iubit din fiii Mei din grădină și i-am dat flori și zâmbet de fii și masă de bucurie i-am dat. Azi serbăm ziua când el a venit acum cinci ani pentru ultima oară în grădina Mea pe care am uns-o sfântă prin mânuța lui și a fiilor Mei cei unși. Scot din zile ziua aceea și o pun pe masa Mea și Mă uit la ea, și Mă uit. O, Mi l-au scos afară din grădină arhieriei vremii de azi, și au pus pază pentru el ca să nu mai intre în grădina Mea. I-au spus să nu mai intre, i-au spus să-i lase singuri pe fiii grădinii, pe care atât de mult el îi iubea, și le zicea: „*Eu nu pot fără voi*“. Și de aceea el nu mai poate acum nimic, căci toate cuvintele lui cele rostite de el pe când era în Duhul Meu, toate se împlinesc, pentru că el era arhiereul Meu și proorocea. Și iată, el nu poate fără ei și fără Mine, nimic bun nu mai poate, așa cum a spus el: „*nu pot fără voi*“. Fiii Mei erau puterea lui, iubirea lui, mângâierea lui, căci Eu eram în fiii Mei, și el credea și putea totul prin credință, și tot ce am voit Eu, el a putut. Tot ce am avut Eu de făcut prin el, am făcut prin credința lui, și mai am mult de făcut prin el, că și prin necredința lui am făcut atât de mult, am crescut atât de mult! Ce pagubă a avut lucrarea cuvântului Meu dacă iudeii n-au crezut în Mine când am venit prin Fecioară? Ba încă prin împietrirea lor am câștigat neamurile pământului la care se vestea cuvântul prin propovăduirea apostolilor Mei cei din iudei, rămășița din iudei pe care Mi-o dăduse Tatăl. Și iată, azi vin misionari din toate părțile lumii în România ca să se ducă înapoi cu vestea despre lucrarea cuvântului Meu cea purtată de fiii grădinii cuvântului.

Sunt puțini cei ce nu cred, și par mulți, dar sunt puțini, iar cei mulți care cred vor deosebi în stânga pe cei puțini care se vor dovedi că n-au crezut și au lovit piciorul calului ca să cadă călărețul. O, războiul e mare, dar biruatorii sunt cei mulți care cred. Cei puțini care nu cred dau război cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu calul cel alb pe care stă Cuvântul lui Dumnezeu. Calul cel alb, cine este? Cei ce poartă lucrarea cuvântului Meu de la cer pe pământ, fiii grădinii cuvântului Meu, care Mă fac pe Mine trup și cuvânt în grădină, fiii care aud glasul Meu și Mă fac carte pe pământ și Mă dau oamenilor; ei sunt calul Meu cel alb, iar Eu sunt Călărețul Care străbate pe cal alb calea între cer și pământ, și spre mulțimi apoi, ca să Se vestească întru venirea Sa cu sfinții. Amin.

– O, Domnul meu, Călăreț Care Te porți pe cal alb! Scris este în Scripturi: «Oștiri din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat». Tu stai pe tron alb, iar

dinaintea feței Tale pământul și cerul fug, și ai arc și ai cunună și biruiești stând pe nor alb cu cunună de aur pe cap, și vei birui toată necredința de pe pământ, că Te vei arăta credincios și adevărat războindu-Te cu dreptate, Doamne.

Te-am așteptat în porți ca să intri iar în cartea mea, căci cărțile au porți de intrare, și eu am stat cu cartea mea deschisă ca să intrăm iar în ea, ca să Te rog și eu pentru cel de azi care a purtat lucrarea lui Ioan, botezătorul Tău. Muștră-i pe cei necredincioși, că sunt puțini, și numai părerea e că sunt mulți, și chiar și din cei ce par împotriviți, cred în lucrarea cuvântului Tău și se frământă și se întreabă despre taina cuvântului Tău.

Ieri am ieșit cu fiii și cu apă sfințită de Bobotează, iar la mulțimea adunată la cuvântul Tău, preoții care veniseră la izvorul cuvântului Tău s-au sculat în picioare și Ți-au dat salutare când cuvântul Tău a început a curge, și s-au aplecat preoții sub mâna preoților Tăi care treceau cu busuiocul muiat în apă sfințită de cuvântul Tău, închinându-se Ție, Cel ce cobori în grădină peste fii. Și mulțime de preoți se vor apleca tainei cuvântului Tău, Cuvinte Doamne, că eu voi ieși cu fiii, și Tu îi vei întări cu putere ca să poată îndura apăsarea duhului lumii, și îngerii vor fi cu ei și vor aduna pe cei aleși ai Tăi dintre cei ce se vor aduna la izvorul cuvântului Tău, că Te porți cu izvorul Tău din loc în loc, căci Tu ești Mire și nuntești cu mireasa, dar cuvântul Tău, ca un voievod, ca un vornicel cheamă la nuntă, ca să alegi din nuntași pe cei credincioși, și ca să faci ei voia Ta și să ia viața Ta în ei, că asta este voia Ta.

Ai milă de Ioan cel mic, de cel de azi, care și-a păzit capul. O, dar el nu s-a ascuns de oameni, și s-a ascuns de Tine; nu s-a păzit de oameni, și s-a păzit de Tine. Mă port mereu după el și îl văd când se roagă Ție spunându-Ți că Te iubește, dar el nu mai are minte. Mintea lui stă supusă sub amenințarea mai-marilor bisericii care se tem de Tine și de cuvântul Tău, și temându-se se luptă împotriva Ta. Se tem de poporul Tău, că poporul Tău nu este fricos, și de aceea este, și este al Tău, dar mai-marii bisericii sunt fricoși, și fricoșii cad din cer, cad din Tine. Cei dintâi care cad sunt cei fricoși, și după aceea hulitorii și desfrânații și ucigașii și mincinoșii și alții ca ei, dar fricoșii le au pe toate acestea, și de teamă să nu fie prinși cu ele o fac pe fricoșii, sunt fricoși și se ascund de cuvântul Tău care le vădește pe toate. Ei zic că se ascund sub Tine, da' de unde! că ei se iubesc pe ei, nu pe Tine, că dacă Te-ar iubi pe Tine Te-ar primi și Te-ar cunoaște în cuvântul acesta, că Tu ești cuvânt, Doamne. O, niciodată n-a fost biserica așa cum este azi. Azi omul bisericii nu crede în Dumnezeu, că după cum trăiește și după ceea ce face nu i se pune credință în Dumnezeu. Avraam a crezut, și a fost socotit neprihănit, dar ei nu cred, și sunt socotiți prihăniți și sunt prihăniți și de aceea nu cred, și sub această piatră a lor stă presat Ioan cel de azi, cel ce Ți-a pregătit calea Ta spre mulțimi prin mărturisirea lui.

Ioan este cel ce mărturisește despre Lumină. Nu este el Lumina, ci mărturisește despre Lumină. Ioan se numește cel ce mărturisește despre Lumină. Este scrisă în cartea Ta mărturisirea lui despre Tine, despre Lumină, Doamne. Adu-Ți aminte că el aduna toate mărturisirile lui și spunea la fiii mei să le păstreze pentru ziua mărturiilor, iar fiii mei le-au pus în carte, după cuvântul lui, căci fiii mei l-au ascultat ca pe un arhiereu al Tău, și când le-am spus să facă ei cartea cuvântului Tău, el le-a binecuvântat prin cuvântul său rostit lucrarea cărții, și apoi a fost pus de arhierei să rostească hulă împotriva fiilor Tăi pe care el îi iubea. Muștră-i pe cei ce l-au apăsă și nu-l muștra pe el, că el nu mai are minte, că Tu i-ai luat-o să nu mai aibă și ca să nu fie învinuit de conștiința lui atunci când se va ridica pe picioarele lui. Dacă el s-a ascuns de Tine, Tu Te-ai tras din el, și el minte nu mai are, că Tu ești mintea celui credincios Ție. Tot cerul Te roagă pentru el, că el are de împăcat pe România cu Tine, Doamne. Muștră-i pe cei ce-l apasă, pe cei ce l-au făcut să nu mai creadă în cuvântul Tău. Muștră-i, Doamne, și pe el înviază-l în Duhul Tău Cel Sfânt, că mila biruiește judecata, dar oamenii înțeleg greșit această Scriptură a Ta.

O, sfinții Tăi Te vor ajuta ca să Te vestești cu poporul Tău, Doamne, așa cum ierarhul Spiridon Ți-a spus: «Nu mai plânge, Doamne, că eu voi merge și mai mult, și mă voi arăta

oamenilor pe unde voi merge și îi voi înțelepți prin cele ale dreptății, că iată, mila biruiește judecata, și oamenii nu se mai tem de Tine, Cel ce judeci cu dreptate». *O, și s-a sculat Spiridon sfântul Tău și merge, și pe unde merge face dreptate pentru Tine și pentru sfinți și muștră pe cei ce stau în nepăsare, așa cum a trecut muștrând pe cei din țara unde stă el. El stă, și umblă, și îndreaptă, și muștră, și deșteaptă pe cei ce dorm, ca să nu mai plângi Tu lovit de oameni necredincioși. Și așa vor lucra toți sfinții și vor împlini Scriptura dreptății Tale, că le e milă sfinților de Tine, Doamne. O, fie-Ți milă și de România și scoală-l pentru ea pe cel ce Te-a vestit peste ea. Scoală-l, ca s-o împace pe România cu Tine și ca să n-o lovești pe neștire, că Tu ai cuvântul Tău în România. Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuiești în case făcute de oameni. Tu locuiești în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul și pământul sunt tronul și așternutul Tău, și pe acestea mâna Ta le-a făcut. Ce casă să-Ți mai zidească Ție omul, Ție, Cel ce locuiești în nor, în negură, în taină acoperit, nu între ziduri reci și fără fii de ai Tăi între ele? Biserica este făcută din fii, nu din ziduri, nu din fiii lumii care fac ale lumii. Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i învețe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne! Coboară-Te cu norii spre el, și vino, și iată, vii, și ai venit, și vii mereu și strigi la el să se deștepte. Amin.*

– Strig, Verginico, strigă și sfinții, strigă și fiii grădinii Mele, că la toți ne este milă de el, și făgăduințele Mele nu le pot lua înapoi de peste el, și el este cel ce stă peste biserica Mea, și dacă el n-ar fi în biserică Eu aș prăbuși într-o clipă biserica și lumea din ea, căci lumea numește altceva biserică. Dar îl am pe el sub aceste ziduri, sub această așezare făcută de oameni, furată din mâna Mea și a strămoșilor, și cei de azi fac din ea ascunzătoare de tâlhari. O, dacă el n-ar fi între ei, M-aș mânia și aș zgudui totul, până n-ar rămâne piatră pe piatră. Dar cu el am legământ nou încheiat, și îl voi aștepta să învieze, ca să mai scap prin el ce mai este de scăpat. Amin, amin, amin.

07/20-01-1997